

bestaaende, indtil man faar Lejlighed til at beskæftige sig med det hele Spørgsmaal, naar Kommissionsbetænkningen kommer til at foreligge for Tinget.

K. M. Klausen: Der er fra Socialdemokratiets Side stillet Forslag om at give Ministeren Bemyndigelse til at inddrage to af de bestaaende Gesandtskaber; hvilke to det skal være, er en Ting, som maa overlades til Ministeren selv at afgøre. Denne Sag har været fremme ved forskellige Lejligheder, og der blev ogsaa i Rigsdagssamlingen 1901—02 fra Socialdemokratiets Side stillet Forslag i lignende Retning. Jeg skal her tillade mig at minde om den Tale, som Venstres første Finansminister holdt her i Tinget, da han forelagde den første Finanslov. De ville maaske erindre, at daværende Finansminister Hage i meget stærke og veltalende Ord henstillede til Rigsdagen nu at vise Sparsommelighed; der skulde vises Sparsommelighed, sagde han, paa mange, mange Omraader, det vilde være nødvendigt for at faa en anden og bedre Statshusholdning. Er der noget Ord i denne Rigsdag, der har lydt forgæves og ikke er blevet efterfulgt, er det den Opfordring, som Finansminister Hage den Gang fremsatte til Tinget om at vise Sparsommelighed. Jeg tror, det eneste Parti, der i Gerningen har fulgt denne Opfordring, er Socialdemokraterne, der netop ønske at vise Sparsommelighed, — og det ikke alene i Ord, men ogsaa i Handlinger; — og have stillet Ændringsforslag, som netop gik ud paa at indskrænke Statens Udgifter, hvor man fandt, at det kunde gøres, uden at berettigede Statsinteresser kom til at lide derunder. Og der var da særlig et Punkt, hvor man mente, at denne Sparsommelighed kunde praktiseres. Det var overfor vor Repræsentation i Udlandet, særlig den Del deraf, som vedrører Gesandtskaberne.

Men naar man ser paa Udenrigsministeriets Budget, den Gang Venstre kom til Magten, og Budgettet nu, finder man ingen som helst Sparsommelighed. Tværtimod finder man en Opgang, ganske vist ikke nogen stor Opgang, men i Stedet for Nedgang er der altsaa virkelig kommet en Opgang i den Tid, Venstre har siddet ved Magten. Vi stillede i sin Tid Forslag om at inddrage 4 af de bestaaende Gesandtskaber; i Aar foreslaa vi kun 2, saa de Herrer se, vi ere blevne mere beskedne i vore Fordringer, end vi vare den Gang.

Maa jeg gøre opmærksom paa, at da

dette Forslag kom frem, tog Venstres daværende Ordfører straks Ordet. Det er jo ellers noget, en Ordfører i Almindelighed ikke gør, at give sig til at begrunde Mindretallets Ændringsforslag, det overlader man gerne til Mindretallet selv; men Venstres, Regeringens daværende Ordfører, var saa forhippet paa denne Sag, at han ikke kunde afvente, at Mindretallet selv skulde begrunde sit Forslag. Han tog straks fat og fremsatte det, som om det, vi foreslog, slet ikke var noget nyt, men en gammel Venstretanke, Venstre havde omgaaedes med i mange Aar; det ønskede saa inderligt at faa en Nedsættelse paa Udgifterne vedrørende Gesandtskaberne. Jeg skal tillade mig med Formandens Tilladelse at oplæse nogle Udtalelser af Venstres Ordfører da. Det hedder i Rigsdagstidenden for 1901—02. Sp. 2478: „Finansudvalget overvejede altsaa, om der ikke kunde spares noget, og tog Sagen op til Overvejelse sammen med den højtærede Udenrigsminister, og da den højtærede Udenrigsminister kom til Finansudvalget og udtalte sig angaaende dette Punkt, viste det sig, at der var den lykkeligste Overensstemmelse mellem Udenrigsministeren og Finansudvalget. Ogsaa den højtærede Udenrigsminister var stemt for, at man skulde spare noget paa de Udgifter, der medgaa til vor diplomatiske Repræsentation, og erklærede sig villig til at have sin Opmærksomhed henvendt herpaa, og saa snart han fandt sig tilstrækkelig hjemme i den Gerning, som først saa nylig var bleven ham betroet, og der havde faaet saa megen Erfaring, at han kunde sige med Sikkerhed, hvor man bedst kunde spare, hvilke Gesandtskabsposter man bedst kunde inddrage, vilde den højtærede Udenrigsminister selv stille Forslag derom.“ Og længere henne hedder det: „Vi vide, at den højtærede Udenrigsminister, saa snart Omstændighederne tillade det, og efterhaanden som de tillade det, vil stille Forslag om at inddrage alle overflødige Gesandtskabsposter“. Saa mange vare Ordene fra Ordførerens Side, og Venstrepressen fremstillede det endog, som om vi havde begaaet et litterært Tyveri ved at tage Venstres gamle Tanke frem, det var noget, Venstre selv vilde komme frem med, vi havde derfor ingen Ret til det Forslag, da der var den lykkeligste Overensstemmelse mellem Venstre og dets ny Minister.

Nu er der gaaet 5—6 Aar. Vi have taalmodig ventet, saa nu kunne vi vel gaa ud fra, at det maa være lykkedes Venstres Udenrigsminister at blive fortro-